

lovgivningen og sker for at imødekomme den ene af de to åbningsskrivelser af 4. juli 2006 fra EU-Kommissionen om ikke-fuldstændig implementering af habitatdirektivet, bl.a. i sektorlovgivningen for havområdet.

2.1.1. Åbningsskrivelsen fra EU-Kommissionen om habitatdirektivet

Det fremgår af åbningsskrivelsen vedrørende habitatdirektivet, at EU-Kommissionen finder, at direktivets artikel 6, stk. 2-4, samt artikel 14 på en række punkter ikke er korrekt og fuldstændigt implementeret i dansk ret for så vidt angår havområdet.

EU-Kommissionen peger f.eks. på, at der i visse tilfælde mangler bestemmelser med henblik på at opfylde direktivet, herunder om pligten til at gribe ind for at undgå forringelse eller forstyrrelse i beskyttede områder på havet.

EU-Kommissionen kritiserer endvidere, at der kun i begrænset omfang er fastsat bestemmelser, der gennemfører artikel 6, stk. 3, på havet, dvs. gennemfører pligten til at vurdere konsekvenserne af planer og projekter og at nægte at godkende planer og projekter, der kan skade Natura 2000-områder.

Der er efter EU-Kommissionens opfattelse generelt ingen regler til at gennemføre artikel 6, stk. 4, på havet, som giver mulighed for at fravige beskyttelsen ved den forudgående kontrol.

Af relevans for havområdet kritiserer EU-Kommissionen dansk ret for ikke at afspejle den pligt, der gælder efter artikel 14 til at iværksætte de nødvendige bevaringsforanstaltninger eller fortsætte overvågningen for arter på habitatdirektivets bilag V, hvis overvågningen efter artikel 11 viser, at dette er nødvendigt.

2.1.2. Habitatdirektivet

Habitatdirektivet har til formål at fremme opretholdelsen af den biologiske diversitet ved at bevare naturtyperne og de vilde dyr og planter.

I henhold til direktivet skal der oprettes et sammenhængende europæisk økologisk net af særlige bevaringsområder under betegnelsen Natura 2000. Nettet omfatter udpegede lokaliteter med naturtyper nævnt i direktivets bilag I og levesteder for de arter, der er nævnt i bilag II, samt de særligt beskyttede områder, som er udlagt i medfør af fuglebeskyttelsesdirektivet.

En hovedhjørnesten i gennemførelsen af habitatdirektivet er således udpegningen af særlige bevaringsområder – de såkaldte habitatområder. I områderne skal der sikres eller genoprettes en gunstig bevaringsstatus for de forskellige naturtyper og arter, som de enkelte områder er udpeget for. Dette sker gennem for-

skellige bevaringsforanstaltninger, der sikrer eller genopretter naturtyperne og levestederne for arterne. Miljøministeriet har ansvaret for at udarbejde forvaltningsplaner for disse særlige bevaringsområder.

De arter og naturtyper, et habitatområde udpeges for at beskytte, udgør områdets udpegningsgrundlag. Flere af disse naturtyper og arter er prioriterede (markeret med *), hvilket medfører et særligt ansvar for beskyttelsen.

Habitatdirektivets artikel 6 indgår i direktivets kapitel om "*Bevaring af naturtyper og af levesteder for arter*", og bestemmelsen vedrører forvaltningen af habitatområderne.

Habitatdirektivets artikel 6, stk. 1, indeholder forpligtelser for medlemsstaterne til for de særlige bevaringsområder at iværksætte de nødvendige bevaringsforanstaltninger, hvilket i givet fald kan indebære hensigtsmæssige forvaltningsplaner, som er specifikke for lokaliteterne eller integreret i andre udviklingsplaner, samt de relevante retsakter, administrative bestemmelser eller aftaler, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og de arter i bilag II, der findes på lokaliteterne.

Ifølge *habitatdirektivets artikel 6, stk. 2*, skal medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger.

Det følger af *habitatdirektivets artikel 6, stk. 3*, at alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, skal vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionerne af vurderingen af virkningerne på lokaliteten, og med forbehold af stk. 4, giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet, og når de – hvis det anses for nødvendigt – har hørt offentligheden.

Det fremgår af *habitatdirektivets artikel 6, stk. 4*, at hvis en plan eller et projekt på trods af, at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, træffer medlemsstaten alle nødvendige kompen-